

Motion till riksdagen

1987/88:Sf289

av Ingbritt Irhammar och Anna Wohlin-Andersson (c)

om arbetsgivaravgifter för idrottsmän

Idrottsrörelsens viktiga funktion som folkrörelse är välkänd och uppskattad. Särskilt stor betydelse har den i sin roll som fostrare av barn och ungdom. Det är välkänt att de flesta idrottsföreningar arbetar under små omständigheter och tvingas till att anordna lotterier, bingo, basarer m. m. för att få sin ekonomi att gå ihop. Det har därför blivit ett stort hot mot många idrottsföreningars existens att de tvingas betala arbetsgivaravgifter för de idrottsmän som uppbär ersättning från dem, eftersom nya inkomster inte kan förväntas i den utsträckning som motsvarar utgiftsökningen.

Problemet har blivit så stort att vitala delar av verksamheten, exempelvis träningsläger, resor, turneringar och andra rörliga kostnader som spelar en stor roll för ungdomar hotar att bli strukna ur programmet. Det är också en ny olägenhet för föreningarna att de i praktiken blir förvandlade till arbetsgivare med allt vad det innebär av risk för processer m. m. Rekryteringen av förtroendepersoner – för åtminstone mindre klubbar – lär inte underlättas av denna nya och komplicerade uppgift. Det skulle underlätta för många idrottsföreningars möjligheter att bedriva fortsatt värdefull bredd- och ungdomsidrott om idrottsföreningarna befriades från att erlagga arbetsgivaravgifter för ersättningar som understiger två basbelopp.

Hemställan

Med hänvisning till det anförda hemställs

att riksdagen begär att regeringen låter göra en snabb översyn av idrottsföreningarnas arbetsgivaransvar med syfte att medge rätt för dessa att undantas från arbetsgivaravgifter för de aktiva idrottsmän som uppbär ersättning, understigande två basbelopp.

Stockholm den 25 januari 1988

Ingbritt Irhammar (c)

Anna Wohlin-Andersson (c)